De unde vine acest sentiment?

On Iulie 14, 2020

Autocontrolul este controlul pe care ți-l asigură responsabilitatea de a rămâne fidel propriei ființe într-un moment de mare slăbiciune și îndoială.

Mă simțeam de parcă eram pe mare, undeva foarte departe de țărm. Totul mi se părea distant și ireal. Mi-am apucat mâna și am strâns-o, îmi părea străină. M-am întrebat înspăimântat dacă nu cumva mă îmbolnăvesc însă frica mea avea și ceva ireal, nesemnificativ, pentru că brusc nu mi-a mai păsat dacă trăiesc sau mor. Mă lăsasem oare legat lent, pe nesimțite de lanțuri invizibile? Mă luptam pentru salariul meu, mă mândream cu titlul de scrib, discutam doct cuvinte grecești, mă întorceam în fiecare seară în același pat, prețuiam mâncarea și-mi hrăneam orgoliul cu privirile furișe ale fetelor. Mă îmbătam adesea, îi urmam pe camarazii mei în bordeluri, mă culcam cu femei fără să am mai multe remușcări decât alții. Nu lipseam de la slujbă, mă împărtășeam, îmi spovedeam smerit păcatele și primeam iertare. Nu eram nici mai vinovat, nici mai inocent decât alții.

*Și, totuși, mă simțeam teribil de vinovat. De unde venea acest sentiment? Cât de diferit fusesem în tinerețe, când rătăceam și singurul meu adevăr erau Dumnezeul din mine și moartea. Atunci mă bucuram de apa proaspătă și nu mă legam de ispitele trupești. Analizându-mă în lumina verzuie și lugubră a capelei, știam în inima mea că nu mă simt vinovat doar din cauză că devenisem sclavul simțurilor. Nici din cauza îndoielilor mele. Refuzul meu de a recunoaște binele și răul era și el mărunt. Motivul era mai profund. **

Leadership: Poți să-ți analizezi sentimentele prin acceptul de a recunoaște binele și răul din existența unei ființe care se proiectează într-o depărtare tăcută și fumurie, numită: "ispășire" ?

Destăinuirile omului se formează atunci când el simte ceva ne la locul lui, dinăuntrul întregii sale existențe, ceva care îl chinuiește nu neapărat prin realismul dramatic al așteptărilor sale, ci poate printr-un regret menit să-l elibereze de povara unor nopți albe. Starea lui este declanșată de împletirea unor amintiri despre anumite întâmplări pe care destinul i le-a scos în cale parcă pentru a-i prefigura destinația spre care se îndreaptă.

Tu iei în considerare particularitățile destinației spre care te îndrepți? Care sunt aceste particularități? Au legătură ele cu valorile vieții care privește spre trecut?

Pustiul propriului monolog: aici îți simți toate adevărurile inimii, fiindcă ceea ce este scos în prim plan atunci când îți scrii povestea vieții este un acord cu realitatea, confirmarea propriilor idei despre sine și despre lume într-o revărsare de doruri, de frici, de neîmpliniri, frustrări, regrete care reflectă ascultarea de vocea conștiinței. La o imagine de sine sărăcită de conținut se raliază propriului răgaz de gândire, în contextul unei îndoieli cu privire la necesitatea sufletului de a se ține de fapte, de a accepta realitatea numai după o prealabilă verificare a ei în concret.

Sentimentele omului sunt cauza îndoielilor sale, în timp ce îndoielile pot să apară în situația interacțiunii dintre ceea ce ești pregătit să înțelegi despre tine și ceea ce nu ești pregătit să suporți de la viață. Despre pregătirile tale pentru viață nu trebuie să înțelegi mare lucru, decât că situațiile care te pun în dificultate sunt cauza îndoielilor care îți macină conștiința. De ce oare timpul trăit numai cu tine însuți are darul de a te apăra în fața conștiinței, în fața vitregiilor vieți - dintre care cea mai mare este să încerci să te suporți învins de propriile așteptări și dorințe?

Ispășirea este calitatea omului de a se menține treaz în sfera conștiinței, cu o pondere atât de mare a emoționalului în decizia de a dezvolta ce e mai bun într-o poveste despre dualitatea sufletului omenesc: între plus infinitul bucuriei și minus infinitul întristări, între ființa care imaginează și ființa morală.

De unde vine acest sentiment? Ei bine sentimentul de vinovăție vine din cauza îndoielilor care te frământă conținu vizavi de ceea ce nu ești capabil să controlezi. Şi ce altceva nu poate controla omul decât distanța dintre real și ireal, dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să pari a fi, din disperarea speranței de a fi și nu doar de a exista.

Uneori este bine să nu ai așteptări prea mari de la tine însuți, mai ales dacă așteptările tale nu sunt realiste.

* Notă: Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-unde-vine-acest-sentiment.html